C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Pisen_jednoho_naroda.pdb

PDB Name: HOWARD, Robert - Píseň jednoho
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

PÍSEŇ JEDNOHO NÁRODA
(Song of a Race)

Bůh Slunce rudě zbarvil nebe večera,
vysoko seděl král Bran na svém trůnu,
pokynul číší tiché dívce do šera:
„Zazpívej mi a popiš tajnou runu."

Dívka má ústa rudá jako červánky,
o hloubku temných očí moře obírá,
pleť bílá s růží slaví líbánky;
zasněně prsty struny něžně probírá.

Probírá zlatošepté struny lyry
a hledá dávnou duši nástroje.
Král Bran rád dopřává jí víry
když užívá si večer pokoje.

„Co první z lidí my se v dáli zrodili,
v neznámé dálné zemi," dívka zpívá,
„hory se mračny v nebi brodily,
a moře do očí se Slunci dívá.

Jsme z lidí prvotní i poslední.
Z dávného Mu, kdysi velmoci,
jen legenda na straně polední
a Atlantidou plují žraloci."

Král seděl jako socha z kamene
stíny se, dlouhá kopí, táhly od západu,
zapřela lyru útlým ramenem
a ze strun prohrábla tu nejvrchnější řadu.

„Poslyš ten příběh, bohem nám byl dán,
proroků ústy mluví božstvo Luny,
vyvrhl škebli z hloubi oceán
a na ní vyryty jsou tajné runy:

‚Jak začali jste kdysi historii Země
v temnotě, jíž zrak jen stěží pronikne,
tak skončíte ji jednou, smutně, temně,
až svět se zhroutí, poboří a zanikne.

Z vás jeden na posledním skalisku
pohlédne dolů do smrti a zmaru,
teď v dýmu konec bude nablízku
a moře v páře vře u zmaru varu.

Vesmírem padá jasný hvězdný prach
na Zemi vítr honí ho věk za věkem.
První poslední budou, neměj strach,
neb bude jeden z vás posledním člověkem.'"

Do ticha její hlas se zvolna ztratil,
byť ozvěna ho hnala k západu.
Přes vřes se lehký vítr s vůní vrátil,
když kraj se halil v noční náladu.

Vzhlížela k němu, temné oči snící,
houkají sovy v noci lůnu obrovském,
jen oko Luny ve tmě září bdící
a Bran dál tiše sedí v trůnu královském.